

Uprostřed studený kavárny líně vlhnou dny,
tady se míjíme s přílivy viny.
Nazelenalá zeď je promítačka okamžiků,
Světlo promítá servírku jako černou kočku.
Podlitý oči, silný kafe, horkej chod dechů
podvečerních oddechů dámiček s Portským.
V popelavym stínu, kde vybledly malby,
malujem za sny, rozlámaný volby.
Příběhy totiž ležej všude kolem,
zastrčený stůl v rohu s anonymem.
Ten po kapsách nosí tajemství, v deníku život,
u stolu mu kromě samoty už zbylo jenom pivo.
Dekory promotory na židlích jsou laciný,
radši je zasedly dvě manekýny lascivní.
Lomíš ruce nad mym cynismem, přítom jsi sám.
Na povrch Vlasta Burian, v očích střepy mám.

Úsměvy, povzdechy, tak nějak vlhký zdi.
Býváme tu často, chcem zahnat špatný sny.
Úšklebky, výkřiky, ptáš se: ''Kdo jsme my?''.
Odcházíme k ránu, chcem zapsat příběhy.

Úsměvy, povzdechy, tak nějak vlhký zdi.
Býváme tu často, chcem zahnat špatný sny.
Úšklebky, výkřiky, ptáš se: ''Kdo jsme my?''.
Odcházíme k ránu, chcem zapsat příběhy.

Doma jenom přespíš zbytečný proto topit,
půjdeš radši do kavárny z kapes drobný propít.
Lidi tě plně nechápou a ty nechápeš je,
proč jdou životem jak herci podle scénáře.
A proto se tě ptám, co je ten boží plán.
Na jedný straně ovce, na druhý Čingischán.
Dřív jsi míval elán, tahal jsi pravdy z knížek.
Život ti přišláp pedál a ty už dávno víš že.
Nejsme z generace kytek
To co žijem vystihuje smích
a náhlá špína slz z rozmazanejch šminek
sedí nás tu víc, co pijem vlažný presso,
nevyšla nám důvěra ve falešný eso.
A s přibývajícím časem jseš jako Majakovsky
Panák tam, facka sem, prej osud hraje v kostky.
Každej má vlastní story, něco na srdci.
Básník naslouchá a zbytek jsou poradci.

Úsměvy, povzdechy, tak nějak vlhký zdi.
Býváme tu často, chcem zahnat špatný sny.
Úšklebky, výkřiky, ptáš se: ''Kdo jsme my?''.
Odcházíme k ránu, chcem zapsat příběhy.

Úsměvy, povzdechy, tak nějak vlhký zdi.
Býváme tu často, chcem zahnat špatný sny.
Úšklebky, výkřiky, ptáš se: ''Kdo jsme my?''.
Odcházíme k ránu, chcem zapsat příběhy.